

РЕШЕНИЕ

№ 6666

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав, в публично заседание на 06.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7216** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145- 178 АПК.

Образувано е по жалба на Н. С. А. срещу решение № 158/19.06.2012г. на Комисията за защита от дискриминация. Оспорващият счита, че решението е постановено в противоречие с установената практика на КЗД на материалноправни разпоредби и при несъответствие с целта на закона. Изтъква, че е уволнен в нарушение на чл. 4 ЗЗДискр. и чл. 168 ЗМВР, като при сходни условия други негови колеги не били уволнени.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация оспорва жалбата. Представителят и се придържа към мотивите на оспореното решение.

Заинтересованите страни – Главният директор на ГД „Охрана” към Министерство на правосъдието и Министерство на правосъдието не вземат становище.

Съдът, след като се запозна с представените доказателства, доводите и възраженията на страните и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № ЧР-56/30.03.2010г. на главния директор на ГД „Охрана” при Министерство на правосъдието е прекратено служебното правоотношение на Н. С. А. поради придобиване право на пенсия при условията на чл. 69, ал.2 КСО, по инициатива на органа по назначаването.

Производството по преписка № 169/2010г. е образувано с Разпореждане № 421/18.08.2010г. на Председателя на КЗД по жалба с вх. № 44-00-2678/13.08.2010г.,

подадена от Н. С. А. срещу Министерство на финансите. Преписката е разпределена за разглеждане от петчленен състав, тъй като в жалбата се излагат оплаквания за наличие на дискриминация по признаци възраст и/или обществено положение.

В жалбата до комисията Н. С. А. изтъква, че е дискриминиран, тъй като пенсионирането не е приложено към други негови колеги, въпреки че и спрямо тях са били изпълнени условията на чл. 69 КСО. В редиците на министерството работели служители и с по-голям трудов стаж от този на останалите.

В хода на производството са били представени данни относно броя на служителите на ГД „Охрана“, които са придобили право на пенсия по чл. 69, ал.2 КСО към 30.03.2010г. – общо 180, като от тях най-голям е броят на служителите, които са на възраст между 45-50 г. – общо 93. Общият брой на служителите към 31.03.2010г. е 1383г., от които служителите на възраст 45-50 години са 125, от 50 до 55 г. - 63 и от 55 до 60 години – 22.

Броят на служителите, които към 08.04.2011г. са придобили право на пенсия и са освободени на основание чл. 245, ал.1 т.13 ЗМВР е общо 26. От тях 12 служители са на възраст между 55 и 60г., 10 служители са на възраст от 50 до 55г. и 4 - на възраст от 45 до 50 години.

Докладчикът по преписката е изготвил доклад-заключение, приложено към преписката.

С оспореното решение № 158/19.06.2012г., петчленен разширен състав на КЗД е установил, че Главният директор на ГД „Охрана“ към Министерство на правосъдието на РБ не е извършил дискриминация по отношение на Н. С. А. по признак възраст и признак лично положение и е оставил жалбата без уважение. В решението е прието, че водеща причина за уволнение на жалбоподателя е достигането на осигурителен стаж 25 години, а не неговата възраст. Счетено е, че не са налице доказателства за проявено спрямо жалбоподателя дискриминационно отношение по защитен признак възраст. Решението е подписано с особено мнение от председателя на състава.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице с правен интерес.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е постановено от компетентен орган – Комисията за защита от дискриминация, петчленен състав, конституиран съгласно изрично разпореждане на председателя на КЗД и писмо от 19.10.2011г. на състава за определяне на докладчик и председател, на основание чл. 54 ЗЗД. При постановяване на решението е спазена изискуемата форма съгласно чл. 66 ЗЗД, като същото съдържа наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, диспозитивна част, пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

При постановяване на решението не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Производството пред комисията е образувано въз основа на жалба, която е отговаряла на изискванията на чл.51 от закона, не са съществували процесуални пречки по смисъла на чл. 52.

Извършена е процедура по проучване по смисъла на чл. 55 от закона. На страните е дадена възможност за становище и представяне на доказателства. След приключване на проучването на страните е дадена възможност да се запознаят със събраните материали.

В съответствие с чл. 60, ал.1 ЗЗД докладчикът е изготвил заключение и е насрочено

открито заседание, за което страните са призовани. На 16.03.2011г. и 20.04.2011г. са проведени открити заседания.

Не е допуснато и нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 4, ал.1 ЗЗД въвежда забрана за всяка пряка или непряка дискриминация, основана на конкретни защитени признаци, включително лично положение или възраст. Пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

Наличието на пряка дискриминация, съобразно дефиницията на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. изисква разликата в третирането на сходните групи да е на основата на защитен признак, както и да е налице причинно-следствена връзка между защитения признак и по-неблагоприятното третиране на онези служители, чието служебно правоотношение е прекратено на основание чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗЗДискр.

Лицата, чието лично положение и възраст следва да бъдат преценени в случая, са жалбоподателят и групата на служителите на сходна възраст, заемащи сходна длъжност в ГД „Охрана” към Министерство на правосъдието. Проблемите, които трябва да бъдат изследвани във връзка с установяване наличието на пряка дискриминация, са: тези лица при сравними сходни обстоятелства ли са поставени; налице ли е неблагоприятно третиране на жалбоподателя в сравнение с останалите служители. Ако такова третиране бъде установено, на изследване подлежи въпроса почива ли то на някакъв конкретен признак и този признак сред посочените в чл.4 ЗЗД ли е.

В случая действително е установено, че към момента на уволнението жалбоподателят е бил на 47 навършени години. От 125 служители на сходна възраст /45-50 години/, 93 са придобили право на пенсия. Липсват обаче достоверни данни колко от тях са били действително освободени на това основание към посочения момент. Налице са данни, че в посочената възрастова група към 08.04.2011г. са уволнени 4 човека от общо 26 уволнени. Останалите са на по-висока възраст. При съпоставка на таблици – приложение 2 и приложение 4 е видно също, че към 31.03.2010г. има 63 служители на възраст 50 -55 години, от които само 6 не са придобили право на пенсия и 22 служители на възраст 55- 60 години, от които само 2 не са придобили право на пенсия. Не са събрани обаче доказателства дали посочените служители заемат длъжности, сходни на тази на жалбоподателя. Поради това не са били налице достатъчно доказателства, за да се обоснове сходство по отношение на главни, характерни, съществени за конкретния случай белези, обуславящо наличието на сходни обстоятелства между третираните лица по смисъла на чл. 4, ал.2 ЗЗД.

Очевидно е, че към момента на уволнението на жалбоподателя е имало служители на неговата и на по-висока възраст, които са придобили право на пенсия и не са били уволнени. При наличните доказателства обаче не може да се отчете неблагоприятно третиране по смисъла на т. 7 от § 1 на ДР на ЗЗДискр. Неравностойно третиране е налице при прилагането на различни правила към сходни положения или прилагането на едно и също правило към различни положения.

Освен това, установяването на дискриминация изисква наличието на защитен признак като причина за всяка проява на дискриминация. За да е налице дискриминация при прилагането на чл.69, ал.2 вр. чл. 245, ал. 1, т. 13 ЗМВР, следва несъразмерно засегнатите лица да се характеризират със защитен признак.

Твърдяните от жалбоподателя защитени признаци "възраст" и "лично положение" не са относими в случая, тъй като, с оглед изискванията на чл. 69, ал. 2 от КСО за наличие на осигурителен стаж, потенциално засегнатите от прекратяване на правоотношението служители на визираното правно основание са в приблизително една и съща възрастова група. За тази категория лица законодателят е преценил, че с оглед психическото и физическото специфично натоварване, характерно за службата в МВР и високите изисквания за физическа и психическа пригодност за изпълнение на тази служба, след съответен стаж в системата на това министерство, следва да се предвиди възможност за прекратяване на служебното правоотношение поради пенсиониране, при изпълнение на предпоставките визирани в чл. 69, ал. 2 от КСО. Именно в това се състои и легитимната цел, преследвана от посочената законова уредба. Следователно, за целите на преценката за наличие на дискриминация от съда, може ориентировъчно да се приеме, че адресати на нормата са лица, придобили право на пенсия, навършили приблизително 45-годишна възраст. В случая обаче, прекратяването на служебното правоотношение не е на основание навършването на определена възраст, нито групата лица, на които служебните правоотношения биха били прекратени на основание чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР по инициатива на органа по назначаването се дефинират нормативно във връзка с признака "възраст", тъй като водещ е критерият "придобито право на пенсия при условията на чл. 69, ал. 2 от КСО". Разпоредбата поставя всички потенциални адресати на една и съща нормативна основа от гледна точка на предпоставката за прилагането ѝ и не въвежда никакъв разграничителен критерий вътре в така нормативно дефинираната група на служителите, придобили право на пенсия, който може да бъде свързан със защитен признак или от който може да бъде изведен признак, въз основа на който част от лицата в тази група биват поставени в по-неблагоприятно положение в сравнение с останалите.

Следователно, в случая неравноправното третиране не е основано на „възраст” или „лично положение”, а наличие на друг признак не се твърди и не се установява.

В посочения смисъл е налице трайна практика и на Върховния административен съд - решение № 13788 от 02.11.2012 г. по адм. д. № 3012/2012г., VII отд. на ВАС, решение № 7088 от 19.05.2012г. по адм.д. № 20/2011 г., VII отд. на ВАС, решение № 125 от 05.01.2012 г. по адм. д. № 3569/2011г., VII отд. на ВАС.

В особеното мнение на председателя на състава е направен обстоен анализ на чл. 69, ал.2 КСО и чл. 245, ал.1, т.13 ЗМВР и на последиците от неговото прилагане, но той е извън компетентността на Комисията за защита от дискриминация. И в самото особено мнение не е обосновано наличието на установен защитим признак по чл. 4 ЗЗД в конкретния случай като причина за по-неблагоприятно третиране. Друг въпрос е, че при евентуална злоупотреба с предвидените в цитираните разпоредби на КСО и ЗМВР правомощия би могло да се стигне до дискриминация на основата на други защитени признаци, като например пол, убеждения и др. По делото обаче липсват каквито и да било данни в тази насока.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. На основание чл. 143, ал.4 АПК жалбоподателят следва да заплати на ответника

юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.
Военен от горното Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. С. А. от [населено място], [улица], ет.4, ап. лев срещу решение № 158/19.06.2012г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Н. С. А. да заплати на Комисията за защита от дискриминация юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: